

τῆς αἰθούσῃς ἀπαστράπτει ἡ ἀτμοκίνητος ἀντλία πρὸς τὰριστερὰ ὁ κώδων τοῦ συνθήματος δεξιὰ ἠλεκτρικὴ συστοιχία χρησιμεύουσα ἵνα σημειώ- νη τὸν ἀριθμὸν τῆς συνοικίας, ἐν ἣ ἐκρήγνυται ἡ πυρκαϊὰ καὶ εἰς τὸ βῆθος στάβλοι, ἐνθα μέ- νουσι δύο λαμπεροὶ ἵπποι, πληρέστατα ἐπισεσαγ- μένοι καὶ μόνον τοῦ χαλινοῦ δεόμενοι· ἐκατέρω- θεν δύο κλίμακες ἄγουσιν εἰς τοὺς κοιτῶνας τῶν ἀνδρῶν τοῦ δευτέρου πατώματος. Ὁ διοικητὴς μὲ τοποθετεῖ παρὰ τὸν τοῖχον, μοὶ οἶδει τὸ ὥρολό- γιον του (τὸ ἰδικόν μου ἐσημεῖωκε μόνον τὰ πρῶ- τα λεπτά) καὶ μοὶ λέγει:

— Σταθῆτε αὐτοῦ, καὶ μετρεῖτε τὰ δευτερό- λεπτα.

Δίδω τὸ σημεῖον· ὁ κώδων τοῦ κινδύνου σημαί- νει. Τότε συμβαίνει τι παράδοξον καὶ ὡς διὰ μαγείας: ὁ ἠλεκτρισμὸς ἀνοίγει τὰς θύρας καὶ ἀπολύει τοὺς ἵππους, οἵτινες ἐξορμῶντες τῶν στά- βλων, ἔρχονται καλπάζοντες καὶ τοποθετοῦνται ἐκατέρωθεν τοῦ ῥυμοῦ τῆς ἀντλίας. Οἱ ἄνδρες καταβαίνουνσιν ἐν σπουδῇ τὰς κλίμακας· εἰς προσαρτᾶ εἰς τὴν ἄμαξαν τὰ λωρία τῶν ἵππων, ἄλλος τοποθετεῖ τὸν χαλινόν, τρίτος δὲ τις ῥί- πτει φωσφορικὸν πυρεῖον εἰς τὸ πετρέλαιον τῆς μηχανῆς, καὶ ἐν τῷ ἄμα εὐρίσκονται πάντες εἰς τὰς ἐπὶ τῆς ἀμάξης θέσεις των. Ὁ ἡνίοχος λαμ- βάνει τὰ ἴνια. — « Ἐτοιμος! » φωνάζει καὶ αὐ- τοστιγμῇ ἐξορμῶσιν εἰς τὴν ὁδόν. Παρατηρῶ τὸ ὥρολόγιόν μου: ἐννέα δευτερόλεπτα εἶχον πα- ρέλθει! Δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τὴν κατάπληξίν μου. Ἐ, λοιπόν! τὸ αὐτὸ πείραμα ἐπανελήφθη εἰς τρεῖς διαφόρους σταθμούς, καὶ εἰς τοὺς τρεῖς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα ἐπετεύχθη, ἡ αὐτὴ ἰλιγγιώ- δης ταχύτης. Ἐν τινι σταθμῷ μόνον οἱ ἄνδρες ἐχρηιάστησαν δώδεκα δευτερόλεπτα. Ὁ διοικη- τὴς προσκαλεῖ τὸν λοχαγόν, καὶ τῷ λέγει ξηρῶς δεικνύων με: « Παρίσταται εἰς ξένους ἐνταῦθα. » Ὁ λοχαγὸς ἐρυθριᾷ, συναίγει τοὺς ἄνδρας του, ἀναθιβάσει αὐτοὺς εἰς τοὺς κοιτῶνας, κατακλίνε- ται καὶ ὁ ἴδιος, καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ σημάνω καὶ πάλιν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Τὴν φορὰν αὐ- τήν, πρὶν ἢ παρέλθωσι τὰ ἐννέα δευτερόλεπτα, ὁ λόγος ἦτο ἐν τῇ ὁδῷ.

Μοὶ ἀρέσκει ἡ τοιαύτη ἐθνικὴ ὑπερηφάνεια.

— Καὶ τώρα, μοὶ λέγει ὁ διοικητὴς, μάθετε ὅτι καθ' ὅλην τὴν πόλιν ὑπάρχουσι κιβώτια τη- λεγραφικὰ πολυάριθμα, διανεμημένα οὕτως, ὥστε οὐδεμία οἰκία νὰ ἀπέχη αὐτῶν πλειότερον τῶν πεντήκοντα βημάτων. Ὁ ἰδιοκτῆτης, παρ' ἣ ἦθε- λεν ἐκτραγῆ πυρκαϊὰ, δὲν ἔχει ἢ νὰ τρέξῃ εἰς τὸ κιβώτιον καὶ νὰ πληξῆ ἐν χειριστήριον· ἐν τῷ ἄμα ὁ κώδων τοῦ κινδύνου σημαίνει, καὶ ὁ ἀριθμὸς τῆς συνοικίας, ἐν ἣ ἐξερράγη τὸ πῦρ, γνωστο- ποιεῖται εἰς ὅλους τοὺς σταθμούς· αἱ πέντε πλη- σιέσταται εἰς τὴν πυρκαϊάν ἀντλία ἐξέρχονται, πᾶσαι δὲ αἱ ἄλλαι ἴστανται ἔτοιμα ἵνα κινήσω- σιν εἰς τὸ πρῶτον σημεῖον. Εἰς νέαν τηλεγραφι-

κὴν πρόσκλησιν καταφθάνουσιν ἀμέσως ἄλλαι πέντε αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν ἐπομένην περίμετρον καὶ οὕτως ἐφεξῆς, ἀναλόγως τῆς σφοδρότητος καὶ τῆς προόδου τοῦ πυρός. Μετὰ μίαν στιγμὴν θέ- λετε τὸ ἰδεῖν».

Πράγματι, κατὰ τὰς 3 μετὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς αὐτῆς νυκτός, εἰς τὴν λεωφόρον β, ὁ διοικη- τὴς ἀνοίξας ὁ ἴδιος ἐν ἠλεκτρικὸν κιβώτιον ἔδωκε τὸ σύνθημα πυρκαϊᾶς. Ἐκράτουν καὶ παρετήρουν τὸ ὥρολόγιόν μου: τέσσαρα καὶ ἡμισυ λεπτά μετὰ τὴν τηλεγραφικὴν πρόσκλησιν, ἐνώπιόν μου, ἐπὶ τῆς λεωφόρου, πέντε ἀτμοκίνητοι ἀντλία εὐρίσκοντο εἰς τὸ ἔργον, καπνίζουσαι καὶ ἔτοιμαὶ νὰ ἐκσφενδονήσωσι στήλας ὕδατος.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ διοικητοῦ οἱ ἄνδρες ἐπα- νήλθον εἰς τοὺς στρατῶνάς των. Πάντα ταῦτα εἶχον συμβῆ, χωρὶς οὐδεὶς τῶν κατοίκων τῆς Νέας Ἰόρκης, οὐδ' αὐτῶν τῶν γειτόνων, νὰ ἀφυπνισθῆ.

M. Toutain.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κ. κρύπτει τὰ χρόνια του.

Ἐρωτηθεὶς προχθὲς περὶ τῆς ἡλικίας του ἀπαντᾷ τόσον ἀπίστευτα, ὥστε εἰς τῶν φίλων του ἀνακράζει:

— Καλὲ τί λές; ἐσὺ θὰ εἶσαι, φίλε μου, τώρα σωστὰ πενήντα πέντε ἐτῶν.

— Ἀπατᾶσαι, ἀγαπητέ, θὰ ἐννοῆς βέβαια τὸν ἀδελφόν μου μὲ τὸν ὅποιον εἴμεθα δίδυμοι. Ἐκεῖνος εἶνε τώρα πέντε χρόνια ἑπιθαμένος.

— Γιατί δὲν ἔφαγες, Γεωργάκη, τὴ σοῦπά σου οὔτε τὸ κρέας;

— Μοῦ πονεῖ, μαμά, τὸ δόντι μου ἐδῶ δεξιὰ.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ Γεωργάκης ἀρπάζει δύο μῆλα, ὧν τὸν ἐν καταβροχθίζει τάχιστα.

— Μὰ δὲν μοῦ εἶπες πῶς ἔχεις πονόδοντο;

— Τὰ μῆλα τὰ μασσῶ ἀπ' ἐδῶ ἀριστερὰ, μιμά.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Πάντοτε οἱ ἄλλοι ὑπῆρξαν ἀγνώμονες πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς δὲ οὐδέποτε πρὸς ἐκείνους.

Οἱ κάλλιστοι φίλοι εἶνε οἱ κινδυνωδέστεροι ἐχ- θροί, διότι γνωρίζουσι ποῦ καὶ πῶς δύνανται νὰ μᾶς πειράξωσι.

Ἡ ζωὴ ὁμοιάζει πρὸς βιβλίον, τὸ ὅποιον οἱ μὲν μωροὶ φυλλομετροῦσιν ἐπιπολαιῶς, οἱ δὲ φρό- νιμοὶ ἀναγινώσκουσι μετὰ προσοχῆς, διότι γνω- ρίζουσι ὅτι ἅπαξ μόνον θὰ τὸ ἀναγνώσωσι.